Angyalok VÃ©re

by Elyurias

Category: HakuÅ•ki/è–„æ¡œé¬¼
Genre: Romance
Language: Hungarian
Characters: Okita S.
Status: Completed
Published: 2012-03-24 18:04:41
Updated: 2012-03-24 18:04:41
Packaged: 2016-04-26 21:08:21
Rating: T
Chapters: 1
Words: 2,910
Publisher: www.fanfiction.net
Summary: Fujiwara Kazumi, egy Tenshi, csatlakozik a Shinsengumihez. OkitÃ¡rÃ³l kiderÃ¼l, hogy TBC-je van, de Kazumi meg akarja menteni. SikerÃ¼lni fog neki? Okita/OC ElsÅ‘ fanfic, legyetek Å‘szintÃ©k.

Angyalok VÃ©re

A/N ElÅ‘szÃ¶r is, bocsÃ¡natot kÃ©rek minden Hakuouki fantÃ³l, mert a sorozat esemÃ©nyeinek sorÃ¡t kissÃ© megvÃ¡ltoztattam. Nem tudom, hogy jÃ³l fogalmaztam-e, de remÃ©lem igen. ï½¡â—•â€¿â—•ï½¡ MÃ¡sodszor, bocsÃ¡nat a helyesÃ-rÃ¡si hibÃ¡kÃ©rt. Ez az elsÅ‘ fanficem, szÃ³val remÃ©lem tetszik, kÃ©rlek kommenteljetek, bÃ-rom a kritikÃ¡t. :D (SzÃ³ismÃ©tlÃ©s, furcsa szÃ³hasznÃ¡lat miatt bocsi. ï½•ï¼ˆï¼Žï¼¿ï¼Žï¼‰ï½•)

__**Semmi kÃ¶zÃ¶m Hakuoukihoz, sajna. Ha lenne kÃ¶zÃ¶m, biztos, hogy yaoi/shounen-ai lenne. xD Shame on me. ._.**

Angyalok vÃ©re

Ã‰jszaka. SÃ¶tÃ©t Ã©s fÃ©lelmetes, de az Ã©g tisztasÃ¡ga miatt a hold fÃ©nye mindent megvilÃ¡gÃ-tott Ã©s semmi sem tÅ±nt olyan ijesztÅ‘nek. EgyedÃ¼l sÃ©tÃ¡ltam a fÅ‘Ã°ton, remÃ©lve, hogy talÃ¡lkozok valakivel, azok kÃ¶zÃ¼l az emberek kÃ¶zÃ¼l, akiket keresek, mikor meghallottam egy sikolyt. Megragadtam a jobb oldalam lÃ©vÅ‘ katanÃ¡mat Ã©s elkezdtem a hang irÃ¡nyÃ¡ba futni. NemsokÃ¡ra megpillantottam egy lÃ¡nyt, akit kÃ©t fehÃ©r hajÃº Ã¶rÃ¼lt fÃ©rfi akarta megtÃ¡madni. Mindketten azt kiabÃ¡ltÃ¡l â€žVÃ©r. VÃ©r. Add nekÃ¼nk a vÃ©red." A lÃ¡ny oldalÃ¡n ott volt a kard, de nem vÃ©dekezett a tÃ¡madÃ¡sok ellen. ElÅ‘rÃ¡ntottam hosszÃº katanÃ¡m Ã©s az egyik fÃ©rfit hÃ¡tulrÃ³l szÃ-ven szÃºrtam. A mÃ¡sik meg akart engem tÃ¡madni, de gyorsabb voltam nÃ¡la Ã©s Ãºgy, mint a mÃ¡sikat, Å‘t is szÃ-ven szÃºrtam csak most nem hÃ¡tulrÃ³l, hanem elÃ¶lrÅ‘l. A kÃ©t holttest ott hevert elÅ‘ttem, de nem voltam nyugodt, tudtam, hogy valaki figyel minket. KÃ¶rbenÃ©ztem Ã©s az egyik hÃ¡t Ã¡rnyÃ©kÃ¡ban kÃ©t

piros szempÃ¡rt lÃ¡ttam. Elkezdtek felÃ©nk kÃ¶zeledni, ugyanÃºgy nÃ©ztek ki, mint azok, akiket az elÅ‘bb Ã¶ltem meg. Megtartottam a hidegvÃ©rem, lerÃ¡ztam a vÃ©rt a kardomrÃ³l majd felemeltem Ã©s magam elÃ© tartottam. A lÃ¡ny mÃ¶gÃ¶ttem remegett, lÃ¡tszott az arcÃ¡n a fÃ©lelem. VÃ¡rtam, hogy jÃ¶jjÃ¶n a tÃ¡madÃ¡s, de mielÅ‘tt a kÃ©t fehÃ©r hajÃº fÃ©rfi tÃ¡madhatott volna, hirtelen mÃ¶gÃ¶ttÃ¼k termett egy kÃ©k haorit viselÅ‘, lila hajÃº fÃ©rfi, aki hihetetlen gyorsasÃ¡ggal vÃ¡gta hÃ¡tba a kÃ©t vÃ¶rÃ¶s szemÅ± embert. TetemÃ¼k a fÃ¶ldre hullott, mÃ-g a lila hajÃº fÃ©rfi kÃ¶zeledni kezdett. A lÃ¡ny elÅ‘re ugrott mÃ¶gÃ¼lem Ã©s a fÃ©rfihez futott. Elhelyeztem katanÃ¡mat a tokjÃ¡ban, Ã©s mikor felnÃ©ztem, hogy megnÃ©zzem a lÃ¡ny Ã©s fÃ©rfi beszÃ©lget-e mÃ©g, hirtelenÃ¼l a vilÃ¡g forogni kezdett kÃ¶rÃ¼lÃ¶ttem Ã©s a kÃ¶vetkezÅ‘ pillanatban mÃ¡r minden fekete volt.

Mikor felÃ©bredtem egy ismeretlen szobÃ¡ban talÃ¡ltam magam. A szÃ¡m be volt kÃ¶tÃ¶zve. MegprÃ³bÃ¡ltam felÃ¼lni, de meg voltam kÃ¶tÃ¶zve Ã©s minÃ©l jobban mozogtam, annÃ¡l jobban segÃ-tettem a kÃ¶telet, hogy vÃ©resre dÃ¶rzsÃ¶lje a csuklÃ³m. A szoba ajtaja hirtelen kinyÃ-lt Ã©s egy fÃ©rfi lÃ©pett be a most mÃ¡r napfÃ©nnyel bevilÃ¡gÃ-tott szobÃ¡ba.

â€žMegprÃ³bÃ¡ltÃ¡l kiszabadulni a kÃ¶tÃ©lbÅ‘l, ugye?" Mondta a fÃ©rfi Ã©s kÃ¶zelebb sÃ©tÃ¡lt a futonhoz, amiben fekÃ¼dtem. LetÃ©rdelt a matrac elÅ‘tt Ã©s elkezdett engem eloldozni, habÃ¡r a kezeimet nem oldozta el, ami egy kicsit zavart engem, mert kÃ©nyelmetlen volt. SzÃ¡mat is kioldozta Ã-gy most mÃ¡r szabadon beszÃ©lhettem.

â€žKi vagy te Ã©s hol vagyok?" KÃ©rdeztem.

â€žOh, elnÃ©zÃ©st az udvariatlansÃ¡gom miatt, Inoue Genzaburo vagyok Ã©s ez itt a Shinsengumi fÅ‘hadiszÃ¡llÃ¡sa." VÃ¡laszolta a fÃ©rfi egy gyengÃ©d mosollyal az arcÃ¡n. â€žMost gyere velem, Kondou-san beszÃ©lni szeretne veled a tegnap Ã©jszaka tÃ¶rtÃ©ntekrÅ‘l"

Inoue-san felsegÃ-tett Ã©s elindultunk egy mÃ¡sik szobÃ¡ba, hogy talÃ¡lkozhassak a Shinsengumi vezetÅ‘jÃ©vel, Kondou Isamival. Nem kellett sokat sÃ©tÃ¡lnunk a folyosÃ³n, hamar a mÃ¡sik szobÃ¡ba Ã©rtÃ¼nk. Amikor Inoue-san kinyitotta az ajtÃ³t Ã©s a fÃ¶ldÃ¶n kÃ¶rben Ã¼lt pÃ¡r tagja a Shinsenguminek. A kÃ¶rÃ¶n kÃ-vÃ¼l is Ã¼lt pÃ¡r ember, az egyik a lÃ¡ny volt, akit mÃºlt Ã©jszaka megvÃ©dtem a kÃ©t Å‘rÃ¼lt fÃ©rfitÅ‘l. Ã‰n is leÃ¼ltem a fÃ¶ldre. Mindenki elkezdett engem bÃ¡mulni. KÃ©nyelmetlenÃ¼l Ã©reztem magam. Egyszer csak megszÃ³lalt a fÃ©rfi, aki a kÃ¶r legszÃ©lÃ©n Ã¼lt.

â€žMi a neved, fiam?" KÃ©rdezte a fÃ©rfi.

Ezen elvigyorodtam.

â€žHa jÃ³l sejtem, Ã¶n Kondou Isami, a Shinsengumi vezetÅ‘je, ugye?" KÃ©rdeztem mÃ©g mindig vigyorogva. A fÃ©rfi csak bÃ³lintott. â€žAz Ã©n nevem Fujiwara Kazumi, Ã©s lÃ¡ny vagyok."

Ezen a bejelentÃ©sen mindenki meglepÅ‘dÃ¶tt. MÃ©g Kondou-san is.

â€žHogy nem tÅ±nt fel, hogy lÃ¡ny vagy?" KÃ©rdezte sajÃ¡t magÃ¡tÃ³l hangosan Kondou-san. â€žBiztos azÃ©rt nem vettem Ã©szre, mert ugyanolyan hosszÃº Ã©s ugyanÃºgy van felfogva a hajad, mint

Heisukenek." Ekkor Kondou-san a lÃ¡ny mellett Ã¼lÅ‘ fiÃºra nÃ©zett, akit ezek szerint Heisukenek hÃ-vtak.

â€žÃ–mmmâ€¦ Ha ez a Shinsengumi fÅ‘hadiszÃ¡llÃ¡sa," Kezdtem el mondani. â€žÃ©s Ã¶n Kondou Isami, lenne egy kÃ©rÃ©sem Ã¶ntÅ‘l."

â€žMi lenne az, Fujiwara-kun?" KÃ©rdezte Kondou-san Ã©s mindenki mÃ¡r Ã©rdeklÅ‘dve nÃ©zett rÃ¡m.

â€žSzeretnÃ©k csatlakozni a Shinsengumihoz."

Mindannyian meglepÅ‘dtek. Kondou-san elgondolkozott Ã©s pÃ¡r perc mÃºlva Ãºjra megszÃ³lalt.

â€žMilyen okbÃ³l szeretnÃ©l csatlakozni a Shinsengumihoz?"

SÃ³hajtottam egyet Ã©s megszÃ³laltam.

â€žSzeretnÃ©m, ha JapÃ¡n nem vÃ¡ltozna meg a nyugatiak miatt. SzeretnÃ©m megvÃ©deni a hazÃ¡mat." Mondtam egyenesen Kondou-san szemÃ©be komoly arccal.

â€žEz egy tiszteletre mÃ©ltÃ³ ok, de egy lÃ©ny mÃ©gsem csatlakozhat a Shinsengumi csapataihoz." VÃ¡laszolt Kondou-san.

â€žDe hÃ¡t Chizuru-chan is lÃ¡ny, mÃ©gis tagja a Shinsenguminek, nem igaz Kondou-san?" SzÃ³lalt fel a mellettem Ã¼lÅ‘ 25 kÃ¶rÃ¼li fÃ©rfi Ã©s ebbÅ‘l az egy mondatbÃ³l megtudtam, hogy a lÃ¡nyt, akit megvÃ©dtem, Chizurunek hÃ-vtÃ¡k.

â€žJÃ³, de Yukimura-kunnek megÃ-gÃ©rtÃ¼k, hogy megvÃ©djÃ¼k Ã©s segÃ-tjÃ¼k addig, mÃ-g megtalÃ¡lja apjÃ¡t. Ez egy teljesen mÃ¡sik ok, Souji. Egy nÅ‘t mÃ©gsem hagyhatunk harcolni." Mondta Kondou-san a mellettem Ã¼lÅ‘ Souji nevÅ± fÃ©rfinek.

â€žDe, ha mindenkivel sikerÃ¼lt elhitetnie, hogy fiÃº, mÃ¡ssal is sikerÃ¼lnie kell. Meg amÃºgy is, addig, mÃ-g harcolni tud, nem lesz semmi baj. TeszteljÃ¼k harckÃ©pessÃ©gÃ©t egy pÃ¡rbajjal." Mondta a Heisuke nevÅ± fiÃº, akihez nemrÃ©g hasonlÃ-tott Kondou-san.

â€žHa visszakaphatom katanÃ¡imat, vÃ¡llalom a harcot. Szeretem a kihÃ-vÃ¡sokat, szÃ³val kÃ©rem, Kondou-san, ne a leggyengÃ©bb harcosÃ¡t kÃ¼ldje harcolni ellenem. Jobban szeretnÃ©m kÃ©pessÃ©geimet bemutatni egy erÅ‘s szemÃ©llyel szemben." Mondtam mosolyogva.

â€žHa ez nem zavarja Fujiwara-kunt, akkor hagyom, hogy pÃ¡rbajozzon valakivel." Mondta Kondou-san. â€žFujiwara-kun, a legerÅ‘sebb harcosommal fogsz pÃ¡rbajozni, Saitouval."

â€žPrÃ³bÃ¡ld nem megÃ¶lni Kazumi-chant, okÃ©, Hajime-kun?" ViccelÅ‘dÃ¶tt Souji-san mellettem.

â€žRendben." VÃ¡laszolt egy szÃ³val Saitou-san.

â€žNos, akkor valakitÅ‘l megkaphatnÃ¡m a katanÃ¡imat?" KÃ©rdeztem kicsit aggÃ³dÃ³an, de mÃ©g mindig mosolyogva. Kondou-san egybÅ‘l elÃ©m helyezte Å‘ket, Ã©s el is vettem a rÃ¶videt, hogy elvÃ¡ghassam a kezemet Ã¶sszekÃ¶tÅ‘ kÃ¶telet. Amint szabadok voltak a kezeim,

elhelyeztem mindkÃ©t katanÃ¡mat a jobb oldalamon Ã©s mindenki elindult kifelÃ© a kertbe, hogy lÃ¡thassÃ¡k Saitou-san Ã©s az Ã©n harcomat.

â€žSaitou-san, ne kÃ-mÃ©lj engem." Mondtam vigyorogva., de az ellenfelem nem vÃ¡laszolt.

Vettem egy mÃ©ly lÃ©legzetet Ã©s komoly hanggal szÃ³laltam meg. â€žMehet."

Saitou-san egy gyors mozdulattal elÅ‘rÃ¡ntotta katanÃ¡jÃ¡t Ã©s a nyakamat cÃ©lozta, melyet sikeresen sikerÃ¼lt kivÃ©denem hosszÃº katanÃ¡mmal. MÃ-g Saitou-san azon volt meglepÅ‘dve, hogy a tÃ¡madÃ¡sÃ¡t sikerÃ¼lt kivÃ©denem, kihasznÃ¡ltam lehetÅ‘sÃ©gem Ã©s elÅ‘rÃ¡ntottam rÃ¶vid katanÃ¡mat, hogy azt a nyakÃ¡hoz Ã©rintsem Ã©s egy kis vÃ¡gÃ¡s csinÃ¡ljak ott. Ez mÃ©g jobban meglepte Saitou-sant, de nem csak Ã‘t, hanem mindenki mÃ¡st is, aki nÃ©zte a pÃ¡rbajt.

Kondou-san elkezdet tapsolni.

â€žNem hittem volna, hogy sikerÃ¼l kivÃ©dened a tÃ¡madÃ¡sÃ¡t, de hogy mÃ©g meg is sebezted!" Mondta boldogan. â€žGratulÃ¡lok. A Shinsengumi Ã¶rÃ¶mmel fogad tÃ©ged Ãºj tagjakÃ©nt."

Meghajoltam Saitou-san elÅ‘tt, majd Kondou-sanhoz fordultam..

â€žKondou-san," SzÃ³laltam meg. â€žSzeretnÃ©k Ã¶nnel mÃ©g pÃ¡r dolgot megbeszÃ©lni."

A fÃ©rfi csak bÃ³lintott, nem mondott semmit sem. Visszaindultunk a szobÃ¡ba, ahol eddig voltunk. Mikor mÃ¡r mindenki elfoglalta helyÃ©t, a lÃ©nyegre tÃ¶rtem.

â€žKondou-san, ha nem tÃ©vedek, tegnap Ã©jszaka, akik megtÃ¡madtÃ¡k Yukimura-sant, Shinsengumi tagok voltak, akik Ochimizut ittak, ugye?"

Mindenki, Ãºgy nÃ©zett rÃ¡m, mintha sokkot kapott volna.

â€žHonnan tudsz az OchimizurÅ‘l?" KÃ©rdezte a fÃ©rfi, aki Kondou-san mellett Ã¼lt.

â€žSose csatlakozz olyanokhoz, akikrÅ‘l nem tudsz semmit sem." VÃ¡laszoltam nyugodt hangon. â€žVisszatÃ©rve, a nÃ©gy fÃ©rfi, aki Ochimizut ivott, RasetsuvÃ© vÃ¡lt, nem igaz?"

Kondou-san bÃ³lintott, de nem kÃ©rdezÅ‘skÃ¶dÃ¶tt arrÃ³l, hogy honnan tudom ezeket.

â€žEskÃ¼szÃ¶m, hogy ezeket az informÃ¡ciÃ³kat a ShinsengumirÃ³l, mint Ãºj Shinsengumi tag, nem adom tovÃ¡bb senkinek, akinek nincs kÃ¶ze hozzÃ¡." Mondtam, hogy megnyugtassak mindenkit.

â€žVan mÃ©g valami, amirÅ‘l szeretnÃ©l beszÃ©lni, Fujiwara-kun?" KÃ©rdezte Kondou-san.

â€žÃ–â€¦ Igen. Lenne mÃ©g valami." VÃ¡laszoltam. â€žGondolom, ebbÅ‘l a szobÃ¡bÃ³l mindenki tudja ki az a Chikage Kazama."

Ãšjabb sokkhullÃ¡m az arcokon.

â€žIgen, volt szerencsÃ©nk vele talÃ¡lkozni." Mondta Souji-san. â€žÃœldÃ¶zi Chizuru-chant, hogy felesÃ©gÃ¼l vehesse, de te honnan ismered KazamÃ¡t, hmm, Kazumi-chan?"

Yukimura-sanra nÃ©ztem.

â€žYukimura-san, akkor te Oni vagy?" KÃ©rdeztem Ã©s a kÃ©rdÃ©semre a vÃ¡lasz egy bÃ³lintÃ¡s volt.

â€žKazama engem is Ã¼ldÃ¶z." Mondtam, hogy megvÃ¡laszoljam Souji-san kÃ©rdÃ©sÃ©t. â€žHabÃ¡r engem nem a felesÃ©gÃ©nek szÃ¡n, hanem a vÃ©remet akarja. A Fujiwara csalÃ¡d Ã©vszÃ¡zadok Ã³ta, volt olyan szerencsÃ©s, hogy minden generÃ¡ciÃ³ba szÃ¼letett egy gyermek, akinek vÃ©re bÃ¡rmilyen sÃ©rÃ¼lÃ©st Ã©s betegsÃ©get meggyÃ³gyÃ-tott. A vÃ©re ezeknek e gyerekeknek, gyorsabban gyÃ³gyÃ-tott, mint a regenelÃ¡rÃ³ kÃ©pessÃ©ge a Rasetsuknek. Ezeket a gyermekeket Tenshinek neveztÃ©k. Ã‰n is egy Tenshi vagyok, Ã©s ha Kazama elkap engem, ki fogja hasznÃ¡lni e kÃ©pessÃ©get." MagyarÃ¡ztam hosszadalmasan.

â€žEz azt jelenti, hogy mÃ©g egy lÃ¡nyt kellesz megvÃ©denÃ¼nk KazamÃ¡tÃ³l?" KÃ©rdezte a Kondou-san mellett Ã¼lÅ‘ fÃ©rfi.

â€žNe lÃ©gy udvariatlan, Hijikata." SzÃ³lt Kondou-san. â€žAmÃºgy is, ha sikerÃ¼lt megvÃ©denie magÃ¡t Saitou katanÃ¡jÃ¡tÃ³l, akkor sikerÃ¼lni fog neki KazamÃ¡val szemben is."

Hijikata-san nyugtalanul nÃ©zett rÃ¡m, de remÃ©ltem, hogy bÃ³lintÃ¡s Ã©s egy kicsi mosoly megnyugtatja.

â€žKondou-san, ha valakinek valamilyen komoly sÃ©rÃ¼lÃ©se van, csak szÃ³ljon Ã©s vÃ©remet adom." Mondtam nevetve Ã©s a szobÃ¡ban lÃ©vÅ‘k is elmosolyodtak.

KÃ¶rÃ¼lbelÃ¼l 2 hete voltam mÃ¡r a Shinsengumi fÅ‘hadiszÃ¡llÃ¡sÃ¡n. Chizuruvel jÃ³ barÃ¡tok lettÃ¼nk. A nevekkel sokat szenvedtem, mÃ-g megjegyeztem, de most mÃ¡r sok embert mÃ¡shogy hÃ-vok, mint kezdetben. PÃ©ldÃ¡ul Souji-san Okita lett, Heisuke-san pedig csak simÃ¡n Heisuke. VelÃ¼k voltam a legtÃ¶bbet Å‘rjÃ¡raton, szÃ³val nem volt meglepÅ‘, hogy mÃ¡r nem udvarias mÃ³dom szÃ³lÃ-tottuk egymÃ¡st.

Egy nap, mikor a Shinsengumi megbeszÃ©lÃ©st tartott, Okita nagyon elkezdett kÃ¶hÃ¶gni. Amikor elmÃºlt a kÃ¶hÃ¶gÃ©s, kezeit Ã¶kÃ¶lbe szorÃ-totta Ã©s elrejtette haorija ujjÃ¡ban. Lehet, hogy ez mÃ¡soknak nem tÅ±nt fel, de nekem ez furcsa volt.

â€žMinden rendben, Souji?" KÃ©rdezte Kondou-san aggÃ³dÃ³an.

â€žSemmi bajom, csak kicsit megfÃ¡ztam." VÃ¡laszolt Okita a szokÃ¡sos mosolyÃ¡val.

â€žRendben, de amint vÃ©ge a megbeszÃ©lÃ©snek, pihenj le Ã©s gyÃ³gyÃ-tsd ki magad abbÃ³l a frÃ¡nya megfÃ¡zÃ¡sbÃ³l." Mondta Kondou-san nevetve. â€žVisszatÃ©rve, holnap az egÃ©szsÃ©gÃ¼gyi teszten Dr. Matsumoto fog megvizsgÃ¡lni mindenkit."

Minden fiÃº bÃ³lintott a szobÃ¡ban, a lÃ¡nyok megvizsgÃ¡lÃ¡sÃ¡hoz

mÃ¡s orvost hÃ-vott Kondou-san.

KÃ¶vetkezÅ‘ nap

A lÃ¡nyok orvosÃ¡nak kÃ¶nnyÅ± dolga volt, hiszen csak kÃ©t lÃ¡nyt kellett megvizsgÃ¡lnia, Chizurut Ã©s engem. Nagyon hamar vÃ©geztÃ¼nk, szÃ³val leÃ¼ltÃ¼nk a kerti tÃ³nÃ¡l lÃ©vÅ‘ legnagyobb kÅ‘re Ã©s elkezdtÃ¼nk beszÃ©lgetni. SikerÃ¼lt kiszednem ChizurubÅ‘l, hogy kedveli Hijikata-sant. SzegÃ©ny lÃ¡ny olyan furÃ¡n, mondhatni, hogy kÃ-nosan Ã©rezte magÃ¡t utÃ¡na. Mivel sokat kÃ©rdezgettem OkitÃ¡rÃ³l, feltÅ±nt neki, hogy kedvelem Å‘t. Chizuru elmesÃ©lte, hogy OkitÃ¡Ã©k hogyan lettek Rasetsuk. Sannan-san a tÃ¶rÃ¶tt keze miatt vette be a gyÃ³gyszert, Heisuke egy harc utÃ¡n olyan sÃºlyos sÃ©rÃ¼lÃ©seket szerzett, hogy ahhoz, hogy felÃ©pÃ¼ljÃ¶n belÅ‘lk RasetsuvÃ© kellett vÃ¡lnia. Hijikata-san Chizuru megvÃ©dÃ©se Ã©rdekÃ©ben vette be, csakÃºgy, mint Saitou-san. Okita Ãºgy jÃ¡rt, mint Heisuke, csakhogy OkitÃ¡nak volt egy olyan nagy sebe, amit mÃ©g az Ochimizu sem tudott tejesen meggyÃ³gyÃ-tani. TehÃ¡t vehetjÃ¼k Ãºgy, hogy Chizuru ikertestvÃ©re, Kaoru, aki azt mondta OkitÃ¡nak, hogy az Ochimizu mindent meggyÃ³gyÃ-t, hazudott.

MikÃ¶zben Chizuru Ã©s Ã©n beszÃ©lgettÃ¼nk, a fiÃºk egÃ©szsÃ©gÃ¼gyi vizsgÃ¡lata befejezÅ‘dÃ¶tt Ã©s hallottuk, hogy Dr. Matsumoto fÃ©lrehÃ-vja OkitÃ¡t egy nÃ©gyszemkÃ¶zti beszÃ©lgetÃ©sre. Chizuru Ã©s Ã©n odaosontunk hallgatÃ³zni.

â€žRossz hÃ-rem van, Okita-kun." SzÃ³lalt meg Dr. Matsumoto. â€žA diagnÃ³zisom: tuberkulÃ³zisban szenvedsz."

Chizuru Ã©s Ã©n sokkban egymÃ¡sra nÃ©ztÃ¼nk.

â€žSzÃ³val elkaptam azt az aljas, gyÃ³gyÃ-thatatlan betegsÃ©get." Nevetett Okita.

â€žEzen nem kellene nevetni, Okita-kun." SzÃ³lt Dr. Matsumoto. â€žHa rÃ¡m hallgatsz, most azonnal kilÃ©psz a ShinsengumibÅ‘l Ã©sâ€¦"

â€žKilÃ©pni a ShinsengumibÅ‘l?" SzÃ³lt kÃ¶zbe Okita. â€ž BocsÃ¡nat, de azt nem tehetem. Ha mÃ¡r Ã-gy is kevÃ©s van az Ã©letembÅ‘l, legalÃ¡bb, hagy maradjak itt, ahol hasznos, hogy mÃ©g Ã©lek."

â€žRendben. Ha Ã-gy dÃ¶ntÃ¶ttÃ©l, nem Ã¡ll jogomban kÃ¶zbeszÃ³lni, de ne vidd tÃºlzÃ¡sba a munkÃ¡t." Mondta az orvos.

â€žÃ‰rtettem. Ohâ€¦ Ã©s Matsumoto-sensei, kÃ©rem, ne mondja el Kondou-sannak Ã©s a tÃ¶bbieknek. Nem akarom, hogy aggÃ³djanak Ã©rtem." Mondta Okita.

â€žNem mondom, hogy ez jÃ³ Ã¶tlet, mert nem az, de megÃ©rtelek, Okita-kun. Nem szÃ³lok Kondounak, de Ã-gÃ©rd meg, hogy vigyÃ¡zol az egÃ©szsÃ©gedre." Mondta Dr. Matsumoto.

â€žOkÃ©, okÃ©." VÃ¡laszolt Okita a fejÃ©t kicsit megrÃ¡zva.

MiutÃ¡n Dr. Matsumoto elment, Okita egyedÃ¼l maradt Ã©s leÃ¼lt a lÃ©pcsÅ‘ aljÃ¡ra. PÃ¡r percig meg sem szÃ³lalt, de egyszer csak hirtelenâ€¦

â€žKazumi-chan, Chizuru-chan, gyertek elÅ‘." SzÃ³lalt meg Okita.

Chizuruvel egyszerre lÃ©ptÃ¼nk ki az oszlop mÃ¶gÃ¼l, ahonnan hallgatÃ³ztunk

â€žGyertek ide Ã©s Ã¼ljetek le." Mondta Okita.

OdasÃ©tÃ¡ltunk OkitÃ¡hoz, Chizuru leÃ¼lt mellÃ© Ã©n Ã¡llva maradtam.

â€žSzÃ³valâ€¦ Mit fogsz tenni, Okita?" KÃ©rdeztem aggÃ³dva.

â€žMit tennÃ©k? Semmit. Harcolok a Shinsengumivel, addig, mÃ-g Ã©lek." VÃ¡laszolt.

â€žÃ‰n ezt nem fogadom el. Nem engedem, hogy belehalj a szenvedÃ©sbe." Mondtam.

Chizurunek elpirult az arca. Gondolom, ha ugyanez tÃ¶rtÃ©nt volna Hijikata-sannal, Å‘ biztos nem mondott volna ilyet. Elindultam vissza a szobÃ¡mba, hogy elgondolkozzak, hiszen arrÃ³l a szemÃ©lyrÅ‘l, akibe hihetetlenÃ¼l beleszerettem ez alatt a kÃ©t hÃ©t alatt, kiderÃ¼lt, hogy nemsokÃ¡ra meg fog halni.

â€žKazumi-chan, errÅ‘l egy szÃ³t se, senkinek se, okÃ©?" KÃ©rdezte Okita.

â€žNem Ã-gÃ©rem." VÃ¡laszoltam nyugodtan Ã©s Okita egy kicsit, mondhatjuk, hogy megijedt. Ki akarnÃ¡, hogy bÃ¡rki is tÃ¶nkretegye az Ã©letÃ©t? MegÃ©rtem, de ez akkor is fÃ¡j. Titkoljam el Okita â€žcsalÃ¡djÃ¡tÃ³l", hogy halÃ¡los beteg? KizÃ¡rt.

VisszaÃ©rtem a szobÃ¡mba Ã©s nekiÃ¡lltam olvasni a TenshikrÅ‘l szÃ³lÃ³ tekercseket.

VacsorÃ¡ig a szobÃ¡mban Ã¼ltem Ã©s gondolkodtam, egÃ©szen addig, mÃ-g Heisuke be nem nyitott a szobÃ¡ba.

â€žVACSORA!" KiÃ¡ltott rÃ¡m.

â€žHa ilyen kÃ¶zel vagy hozzÃ¡m, kÃ©rlek, ne kiabÃ¡lj, idegesÃ-tÅ‘." Mondtam kissÃ© idegesen, hogy Ã©ppen most zavartÃ¡k meg a gondolkodÃ¡somat. â€žAmÃºgy is, nincs Ã©tvÃ¡gyam. Edd meg te, Ãºgy is mindig keveset eszel Shinpachi miatt, vagy oszd el a fiÃºk kÃ¶zÃ¶tt."

â€žAhogy gondolod." Ã‰s ezzel Heisuke tÃ¡vozott a szobÃ¡mbÃ³l.

Nem tudtam aludni. AggÃ³dtam. Nem akartam, hogy Okita meghaljon. MÃ¡r volt is egy tervem, hogy hogyan menthetnÃ©m meg. Elolvastam a Tenshi tekercseket Ã©s leÃ-rtÃ¡k, hogy hÃ¡rom generÃ¡ciÃ³val ezelÅ‘tt is volt egy tuberkulÃ³zisos beteg, akit egy Tenshinek sikerÃ¼lt megmentenie, de ahhoz, hogy megmentse a betegnek innia kellett a vÃ©rÃ©bÅ‘l. AkÃ¡rhÃ¡nyszor gondoltam arra, hogy Okita iszik a vÃ©rembÅ‘l, mindig vÃ¶rÃ¶s lett az arcom.

Kinyitottam a szobÃ¡m ajtajÃ¡t Ã©s elindultam Okita szobÃ¡ja felÃ©. Amikor mÃ¡r kÃ¶zel voltam a szobÃ¡jÃ¡hoz, hallottam a kÃ¶hÃ¶gÃ©sÃ©t. Elfojtott kÃ¶hÃ¶gÃ©sek. Gyorsan kinyitottam szobÃ¡ja ajtajÃ¡t Ã©s

mielÅ‘tt megkÃ©rdezhette mit keresek ott, bezÃ¡rtam a hÃ¡tam mÃ¶gÃ¶tt az ajtÃ³t.

â€žMiÃ©rt jÃ¶ttÃ©l ide az Ã©jszaka kellÅ‘s kÃ¶zepÃ©n? Nem tudsz aludni?" KÃ©rdezte egy perverz mosollyal az arcÃ¡n Okita.

â€žAggÃ³dtam Ã©rted." Mondtam kicsit elpirult arccal.

â€žMiÃ©rt?" KÃ©rdezte.

â€žNem egyÃ©rtelmÅ±? A betegsÃ©ged miatt." VÃ¡laszoltam kicsi hangosan. â€žRÃ¡jÃ¶ttem, hogyan gyÃ³gyulhatnÃ¡l meg."

Okita meglepÅ‘dÃ¶tt, de lÃ¡ttam szemeiben a boldogsÃ¡got.

â€žEgyetlen dolgod van." Kezdtem. â€žIgyÃ¡l a vÃ©rembÅ‘l."

Okita meglepÅ‘dÃ¶tt.

â€žSzÃ³val Ãºgy Ã©rted, hogyha iszok a vÃ©redbÅ‘l kigyÃ³gyulok a tuberkulÃ³zisbÃ³l?" KÃ©rdezte.

BÃ³lintottam.

â€žTudom, hogy egyszer mÃ¡r Ã¡tvertek tÃ©ged Ã-gy, de bÃ-zz bennem, ez meggyÃ³gyÃ-t." Mondtam.

â€žRendben." VÃ¡laszolt Okita.

A hakamÃ¡mat letoltam a vÃ¡llamrÃ³l, hogy Okita ihasson a vÃ©rembÅ‘l. Nem tudom, hogy nÃ©ztem ki, de biztos, hogy az egÃ©sz arcom vÃ¶rÃ¶s volt. Ã‰reztem, hogy Okita hÃ¡tulrÃ³l gyengÃ©den Ã¡tÃ¶lel az oldalamnÃ¡l. Hamarosan kÃ©t puha ajak volt a nyakamnÃ¡l. Okita megnyalta a nyakam Ã©s hirtelen beleharapott. SzÃ©dÃ¼ltem, de ha ezzel megmenthetem azt, akit szeretek, nem Ã©rdekel. Okita Ãºgy itta a vÃ©rem, hogy kÃ¶zben Rasetsu volt, szÃ³val gondolom, hogy Ã-gy a vÃ©rszomjÃ¡t is csillapÃ-totta.

Amikor befejezte az ivÃ¡st, nem engedett el engem. MagÃ¡hoz szorÃ-tott.

â€žO-Okita?"

â€žTÃ©nyleg egy angyal vagy. IdejÃ¶ttÃ©l csak azÃ©rt, hogy meggyÃ³gyÃ-tsd azt, aki kezdetben folyamatosan szivatott."

â€žPont azÃ©rt jÃ¶ttem ide. Nem akarom, hogy meghalj. HiÃ¡nyoznÃ¡l. HiÃ¡nyoznÃ¡nak a beszÃ³lÃ¡said is." Mondtam nevetve.

â€žNagyon remÃ©lem, ettÅ‘l meggyÃ³gyulok, ha nem, a te vÃ©redet fogom inni RasetsukÃ©nt, addig, mÃ-g Ã©lek." SzÃ³lt Okita.

â€žNem bÃ¡nom." Mondtam halkan, alig hallhatÃ³an.

Az egÃ©sz arcom vÃ¶rÃ¶s volt. BujkÃ¡ltam Okita Ã¶lelÃ©sÃ©ben, de sajnos feltÅ±nt neki. MegfordÃ-tott, hogy egyenesen az arcomat lÃ¡ssa.

â€žOlyan aranyos vagy, Kazumi-chan." Mondta.

Az arcom egy Ã¡rnyalattal vÃ¶rÃ¶sebb lett Ã©s elnÃ©ztem Okita szemeitÅ‘l. Felemelte egyik kezÃ©t Ã©s az arcom visszafordÃ-totta, hogy csak a szemÃ©be tudjak nÃ©zni. Elkezdte simogatni az arcom a kezÃ©vel Ã©s egyre- egyre kÃ¶zelebb hajolt hozzÃ¡m. Nem bÃ-rtam tovÃ¡bb. Ki kellett mondanom, hogy Ã©rzek irÃ¡nta. Vettem egy nagy lÃ©legzetet.

â€ž"Szeretlek.",, Mondtunk egyszerre.

Mindketten csak bÃ¡multunk egymÃ¡s szemÃ©be. Hirtelen Okita magÃ¡hoz szorÃ-tott egy Ã¶lelÃ©sben.

â€žTudod, milyen boldog vagyok most? Ha a vÃ©red meggyÃ³gyÃ-t, akkor veled Ã©lhetem le az Ã©letem. Azzal, akit szeretek." Mondta.

â€žBiztosan meggyÃ³gyÃ-t. BÃ-zz bennem." Mondtam Ã©s Ã©n is Ã¡tÃ¶leltem OkitÃ¡t.

Okita elengedett engem Ã©s semmilyen figyelmeztetÃ©s nÃ©lkÃ¼l lÃ¡gyan megcsÃ³kolt. Nem volt hosszÃº csÃ³k, csak Ã©ppen, hogy az ajkaink Ã¶sszeÃ©rtek. Amikor levegÅ‘re volt szÃ¼ksÃ©gem, megtÃ¶rtem a csÃ³kot, de a kÃ¶vetkezÅ‘ egy erÅ‘sebb, szenvedÃ©lyesebb csÃ³k volt. Ã‰reztem, hogy Okita megnyalja az alsÃ³ ajkamat, engedÃ©lyÃ©rt kÃ©rve. Megadtam neki Ã©s a kÃ¶vetkezÅ‘ pillanatban a nyelveink azon veszekedtek ki dominÃ¡lja a csÃ³kot. Most Okita tÃ¶rte meg a csÃ³kot, mert elfogyott a levegÅ‘je Ã©s mÃ©g gyenge volt a kÃ¶hÃ¶gÃ©sek miatt.

â€žOkita, aludnod kellene, hogy minÃ©l hamarabb meggyÃ³gyulhass." Mondtam kissÃ© fÃ¡radtan, egÃ©sz nap alig pihentem, csak olvastam.

â€žAludj velem, Kazumi-chan." SzÃ³lalt meg Okita egy Ã³riÃ¡si vigyorral az arcÃ¡n.

â€žHmmâ€¦ Rendben, alszok veled, de ha csak egyszer is megprÃ³bÃ¡lsz valamit csinÃ¡lni, megÃ¶llek, te perverz." Mondtam egy ijesztÅ‘ mosollyal.

â€žUgyan mÃ¡r, Kazumi-chan. Nem lennÃ©l kÃ©pes megÃ¶lni azt, akit szeretsz. Pont ugyan Ã°gy vagyok Ã©n is. Nem tudnÃ¡m bÃ¡ntani semmifÃ©le Ã°ton azt, akit Ã©n szeretek." Mondta Okita egy kedves mosollyal Ã©s bemÃ¡szott a futonja takarÃ³ja alÃ¡.

â€žNa, gyere, aludjunk." Mondta.

â€žOkÃ©, okÃ©, jÃ¶vÃ¶k." Mondtam mosolyogva.

BemÃ¡sztam a takarÃ³ alÃ¡ Ã©s Okita Ã¡tÃ¶lelt szorosan.

â€žJÃ³ Ã©jt, szerelmem." Mondta Okita.

â€žJÃ³ Ã©jt." Mondtam egy kicsi mosollyal az Ã¶lelÃ©sÃ©ben Ã©s mindketten elaludtunk.

KÃ¶vetkezÅ‘ nap

Ã‰ppen, hogy felkeltem Okita mellett, amikor Kondou-san benyitott Chizuruvel az oldalÃ¡n. Amikor Chizuru meglÃ¡tott engem, jÃ³ hangosan kiÃ¡ltotta a nevem Ã©s nemsokÃ¡ra Heisuke, Shinpachi-san Ã©s Sano-san is ott volt Okita szobÃ¡jÃ¡nak ajtajÃ¡ban bÃ¡mulva rÃ¡m Ã©s az Ã©ppen Ã©bredezÅ‘ OkitÃ¡ra.

â€žHmmâ€¦ Ãšgy lÃ¡tszik valakik egyÃ¼tt tÃ¶ltÃ¶ttÃ©k az Ã©jszakÃ¡t." SzÃ³lalt meg Sano-san Ã©s az arcom megint vÃ¶rÃ¶s lett.

â€žPersze, hiszen szeretjÃ¼k egymÃ¡st." Mondta Okita Ã©s megint Ã¡tkarolt hÃ¡tulrÃ³l. Az arcom a kezÃ©vel maga felÃ© fordÃ-totta Ã©s megcsÃ³kolt. Ott mindenki szeme lÃ¡ttÃ¡ra. Nem is egyszerÅ± csÃ³k volt, hanem nyelves.

â€žEeeeeeeeeeeeeeeeeeeeeeeeeh~ Mi tÃ¶rtÃ©nt egy Ã©jszaka alatt veletek?" KÃ©rdezte Heisuke kicsit nagyon meglepÅ‘dve.

â€žAz maradjon az Ã©n Ã©s Kazumi-chan titka." Mondta Okita szorosabban Ã¶lelve engem.

Mindenki meglepve nÃ©zett, mÃ©gis Hijikata-san megtartotta a hidegvÃ©rÃ©t Ã©s megszÃ³lalt.

â€žNem Ã©rdekel mit csinÃ¡ltatok tegnap, de most mÃ¡r kÃ©rlek, gyertek reggelizni."

The end?

Lehet, hogy lesz mÃ¡sodik fejezet, mÃ©g gondolkodom. KÃ¶szÃ¶nÃ¶m, hogy elolvastad/elolvastÃ¡tok az Ã©n kis szerÃ©ny iromÃ¡nyomat. :D

**_See ya~
>**

End
file.